

Hoa Hường Dương Tinh Và Tiểu Đạo Sĩ

Contents

Hoa Hường Dương Tinh Và Tiểu Đạo Sĩ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	9
6. Chương 6	13

Hoa Hường Dương Tinh Và Tiểu Đạo Sĩ

Giới thiệu

Edit: Lãng TâmBeta: Ka, HânThể Loại: Siêu đoản văn, ngọt, yêu x ngườiVai Chính: Hoa hướng dương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-huong-duong-tinh-va-tieu-dao-si>

1. Chương 1

Hoa hướng dương ở trong ruộng hoa, là một bông hoa hướng dương thành tinh.

Hắn thành tinh không lâu nên không ai nhận ra, xung quanh hắn lại không có bông hướng dương thành tinh nào, bởi vậy hắn suốt ngày cô quạnh vô vị, thú vui duy nhất chính là hù người.

Một đêm nọ, ánh trăng rất sáng, quả là thời điểm tốt để hù người.

Ruộng hoa nằm ngay cạnh đường nhỏ, một tiểu đạo sĩ khăn trắng nắm chặt thanh kiếm, bước đi thật nhanh, một bên nhìn xung quanh.

Hoa hướng dương tinh vận yêu lực thức tỉnh những bông hoa hướng dương khác bên trong ruộng hoa: “Mấy đứa nhỏ, đều tỉnh lại đi.”

Hoa hướng dương thường: “ ... “

Hoa hướng dương tinh: “ Có người đến, chúng ta cùng quay đầu lại cho hắn xem. “

Hoa hướng dương thường: “ ... “

Hoa hướng dương tinh: “ Ba,hai, một... Quay đầu về phía sau! “

Vì vậy hoa hướng dương đông nghìn nghịch khắp núi đồi đột nhiên hất đầu, đồng loạt nhìn tiểu đạo sĩ.

Tiểu đạo sĩ quả là gặp xui xẻo.

P2

Tiểu đạo sĩ vừa khóc vừa kêu trời gọi đất chạy như điên trở về đường cũ, vọt vào trong nhà ngay cả giày cũng không cởi ra, nhảy lên giường dùng chăn bông trùm kín mình lại.

Qua một hồi lâu, tiểu đạo sĩ bình tĩnh một chút, vén chăn lên nhìn nhìn ra bên ngoài, lại phát hiện chậu hoa lan vốn được trồng trên bệ cửa sổ, vào giờ phút này lại thành một cây hướng dương.

Tiểu đạo sĩ xoa xoa mắt muốn nhìn thật cẩn thận, không nghĩ tới hoa hướng dương đang rũ đầu trong chậu đột nhiên ngẩng đầu lên.

Không gian yên tĩnh trôi qua, tiểu đạo sĩ hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

P3:

Sáng sớm hôm sau, tiểu đạo sĩ tỉnh lại, phát hiện trên giường mình nhiều hơn một người.

Đó là một nam tử trẻ tuổi, khuôn mặt tuấn mỹ, làn da trắng như ngọc, mái tóc dài màu mực tùy ý rối tung buông xõa trên chăn, như một dòng sông đen tuyền.

Tiểu đạo sĩ nhỡ tình không chớp lấy một cái mà nhìn người kia chằm chằm.

Nam tử cười cười, từ trong chăn đứng dậy sáp lại gần: “ Làm sao?”

Mặt tiểu đạo sĩ đỏ lên, phục hồi tinh thần: “ Người là ai? Sao người lại để trần?”

Nam tử: “ Người đã gặp qua hoa hướng dương mặc quần áo chưa?”

Nghe thấy ba chữ hoa hướng dương, tiểu đạo sĩ sợ đến run run cả người.

Nam tử nhìn hắn: “ Đừng sợ.”

Tiểu đạo sĩ nơm nớp lo sợ: “Người, người có phải là yêu quái?”

Nam tử thoải mái thừa nhận: “ Đúng đấy”

Tiểu đạo sĩ càng sợ: “Người muốn làm gì!”

Gương mặt nam tử âm u: “Hút tinh khí của người.”

Tiểu đạo sĩ quơ tay bắt bội kiếm luôn luôn đặt ở đầu giường, nhưng mà bắt hụt.

Nam tử xoay tay một cái, biến ra một thanh kiếm: “Ày, đem qua người chạy trốn nhanh quá, rơi vào ruộng hoa.”

Tiểu đạo sĩ há miệng run rẩy tiếp nhận kiếm: “Ta, ta muốn vì dân trừ hại!”

P4:

Nam tử thở nhẹ ra vui vẻ: “Không cần sợ ta, mới vừa rồi là dọa người, ta không hút tinh khí của người.”

Tiểu đạo sĩ: “Người lừa người!”

Nam tử để cái móng trần đi mở cửa: “Thật sự, ta ra ngoài sân phơi nắng, tắm nắng là khỏe.”

Tiểu đạo sĩ: “... Người trở lại cho ta!”

2. Chương 2

P5:

Tiểu đạo sĩ khuyên can đủ đường cuối cùng cũng coi như khuyên được nam tử mặc vào một bộ quần áo cũ của mình.

Nam tử co co cánh tay nói: “Hơi chật.”

Tiểu đạo sĩ: “Lại đây ta tìm cho ngươi quần áo lớn hơn.”

Nam tử cười đến mày cong lên: “Tốt.”

Tiểu đạo sĩ ngăn ra: “Không đúng, ta dựa vào cái gì phải tìm quần áo cho ngươi à?”

Nam tử: “Vậy ta không mặc, cỡi trường tẩm nắng càng thoải mái đây.”

Tiểu đạo sĩ: “Ta tìm cho ngươi, ta tìm cho ngươi mà.”

P6:

Nam tử mặc quần áo tử tế, yên yên tĩnh tĩnh ngồi ở trong sân hướng về phía mặt trời.

Tiểu đạo sĩ lặng lẽ đi ra ngoài, một đường chạy vọt vào trong phòng Đại sư huynh: “Đại sư huynh! Không xong không xong rồi a!”

Đại đạo sĩ: “Làm sao vậy?”

Tiểu đạo sĩ: “Đệ bị hoa yêu quần lấy rồi a!”

Đại đạo sĩ bận bịu an ủi: “Đệ đừng hoảng loạn, lại nói nói là hoa yêu cái gì, mấy ngày nay phụ cận có mai yêu, đào yêu làm loạn, huynh đã bắt vài con trở về mà vẫn không trừ sạch?”

Tiểu đạo sĩ vẻ mặt đưa đám: “Là hoa hướng dương yêu.”

Đại đạo sĩ: “Đệ đùa huynh.”

Tiểu đạo sĩ: “Thật sự! Đêm qua đệ đi ngang qua một mảnh ruộng hoa hướng dương, tự nhiên một đám lớn hoa hướng dương quay đầu nhìn về phía đệ, suýt chút nữa hù chết đệ!”

Đại đạo sĩ: “...Sư đệ, đệ còn thật sự cho rằng hoa hướng dương ban đêm đột nhiên vừa quay đầu lại từ tây xoay đến đông, ban ngày sẽ chậm chậm từ đông xoay đến tây a?”

Tiểu đạo sĩ: “Sư huynh huynh tin đệ đi mà!”

Đại đạo sĩ: “Chưa từng nghe nói hoa hướng dương còn có thể thành tinh, huống hồ kẻ bị yêu quái hút tinh khí thì đều là một bộ dạng ẩn đường biến thành màu đen, đáng dấp viền mắt bầm đen, đáng dấp này của đệ vừa nhìn là thấy không sao.”

Tiểu đạo sĩ sốt ruột: “Bởi vì cái này yêu quái không hút tinh khí, hần nói hần phơi nắng, tẩm nắng là được rồi.”

Đại đạo sĩ cười ha ha: “Vậy đệ còn không mau trở lại tưới nước cho hần?”

Tiểu đạo sĩ: “... ”

Đại đạo sĩ nghiêm nghị: “Đệ chớ nghịch ngợm, sư huynh đang vội vàng đây.”

Tiểu đạo sĩ không thể làm gì khác hơn là ủ rũ cúi đầu đi ra ngoài.

P7:

Tiểu đạo sĩ đi được nửa đường, đột nhiên quay lại.

Đại đạo sĩ: “Làm cái gì nữa, lại tiếp tục bịa chuyện?”

Tiểu đạo sĩ ủy khuất hút hút mũi: “ Sư huynh, người có quần áo cũ không mặc nữa không cho ta hai bộ.”

P8:

Lúc tiểu đạo sĩ trở lại nam tử phơi nắng đủ rồi, đang đứng bên cạnh giếng nâng thùng đựng nước uống ừng ực.

Tiểu đạo sĩ thử thăm dò hỏi một câu: “ Người thật sự không dự định trở lại?”

Nam tử nghiêm túc suy nghĩ một chút: “ Kỳ thực không trở về ta cũng không nỡ.”

Tiểu đạo sĩ: “ Vậy người mau trở lại.”

Nam tử: “ Được, ta còn phải trở lại hù người mà.”

Tiểu đạo sĩ vội vàng cản hấn: “ Không cho! Vạn nhất có người bị người dọa thì làm sao bây giờ?”

Nam tử thần nhiên nói: “ Dĩ nhiên phải trách người rồi.”

Tiểu đạo sĩ: “ Trách ta?”

Nam tử: “ Ai bảo người đuổi ta đi.”

Tiểu đạo sĩ oan thán sáu tuyệt bay: “ Được được được, người đừng đi.”

Nam tử quay lưng lén lút vui mừng.

3. Chương 3

P9:

Tiểu đạo sĩ vừa đem quần áo cũ hỏi mượn của sư huynh ném vào trong chậu vừa thở dài: “ Người nói là ta trên người chọc người?”

Nam tử: “ Người mời ta.”

Tiểu đạo sĩ: “ Nào có?”

Nam tử nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “ Bộ dáng sợ hãi của người chơi vui cực.”

Tiểu đạo sĩ trợn mắt ngoác mồm: “ Chơi vui?”

Nam tử: “ Đúng, chính là như vậy, mắt mở thật to, nhìn liên muốn bắt nạt người.”

Tiểu đạo sĩ vội vã nhắm mắt: “Vậy ta nhắm lại.”

Vì vậy sau một khắc, đôi môi tiểu đạo sĩ đột nhiên bị cái gì mềm mại dán lên một chút.

Tiểu đạo sĩ ngây ngẩn cả người: “ Người làm gì!”

Nam tử chưa thỏa mãn sờ sờ môi mình: “ Nguyên lai hôn môi là chuyện như vậy... Không sai, làm lại một chút?”

Tiểu đạo sĩ hoảng loạn đến chậu cũng đá ngã lẩn, che miệng vọt vào trong nhà trốn.

P10:

Nhưng mà vừa mới đóng cửa lại, nam tử liền xông ra từ đằng sau hấn.

Tiểu đạo sĩ: “ A a a a a!”

Nam tử hí mắt cười: “ Sợ cái gì, ta không ăn thịt người.”

Tiểu đạo sĩ: “Người vào bằng cách nào?”

Nam tử: “Ta chính là yêu quái a.”

Tiểu đạo sĩ: “... Người nói rất có lý.” (--)

Nam tử liền sáp tới: “ Hôn lại một chút.”

Tiểu đạo sĩ né tránh: “ Hôn có cái gì tốt!”

Nam tử liếm liếm đôi môi: “ Vừa thơm lại vừa mềm, thú vị!”

Tiểu đạo sĩ mặt đỏ tới mang tai: “Người học từ đâu a?”

Nam tử: “Trong sách a.”

Tiểu đạo sĩ: “Sách gì?”

Nam tử từ trong ngực móc ra một quyển sách: “Có người bị ta hù chạy, không cẩn thận làm quyển sách này rơi xuống ruộng hoa, ta nhặt được liền xem.”

Tiểu đạo sĩ liếc mắt sang xem một cái, nhất thời y chang như bị bóng ném cuốn sách xuống đất: “Người người... Kiểm cái gì không kiểm lại kiểm loại đồ vật hạ lưu này!”

Nam tử mặt không rõ: “Nhưng ta nghe nói sách là thứ tốt, cho nên mỗi ngày lật xem, bây giờ đã đọc lâu lâu.”

Tiểu đạo sĩ phát điên: “Không đúng không đúng! Quyển này không tốt!”

Nam tử vẻ mặt thành thật: “Người nghe ta nói cho người.”

Tiểu đạo sĩ nhảy lên trên giường dùng chăn bọc kín mình lại: “Ta không nghe!”

Nam tử: “Phốc.”

Tiểu đạo sĩ: “...”

Nam tử cười khê: “Ta biết, quyển sách này thật ra là giảng loài người các người giao phối làm sao.”

Tiểu đạo sĩ như phát điên đập đầu vào giường: “Người câm miệng!”

Nam tử: “Được, không nói, chúng ta thử xem.”

Tiểu đạo sĩ vén chăn lên lao ra như gió.

Nam tử tràn đầy phấn khởi theo sát hân: “Nghe nói làm như vậy rồi người có thể sinh hoa hướng dương nhỏ cho ta?”

Tiểu đạo sĩ bưng lỗ tai lắc đầu: “ Ta không sinh được! Không sinh được!”

P11:

Tiểu đạo sĩ khuyên can đủ đường cuối cùng cũng miễn cưỡng coi như giải thích rõ chuyện nam nhân không thể sinh con này, hoa hướng dương tinh một bộ dáng bị đả kích, ở trong sân rủ đầu xuống lẳng lặng tắm nắng.

Tiểu đạo sĩ suy nghĩ một chút, nhất lên Quân Tử Lan bị hoa hướng dương tinh nhỏ tận gốc ném xuống đất đêm qua, vòng tới sân sau dự định gieo xuống một lần nữa.

Hố mới vừa đào một nửa, phía sau tiểu đạo sĩ đột nhiên truyền tới một giọng nói lạnh lùng: “ Lá gan người cũng không nhỏ.”

Tiểu đạo sĩ vỗ ngực một cái: “Người chỉ biết hù người.”

Hoa hướng dương tinh cau mày: “Người bỏ rơi ta nuôi loại hoa khác?”

Tiểu đạo sĩ nhất thời có một loại ảo giác rằng phu nhân bị bắt gian tại trận: Ta đây trồng một loại hoa, người nói xem, giống với cái gì...”

Hoa hướng dương tinh bạo ngược mười phần ra lệnh: “Không được trồng.”

Tiểu đạo sĩ oan ức: “ Ta nuôi đã lâu, mắt thấy đã gần nở hoa rồi.”

Hoa hướng dương tinh hừ lạnh: “ Chờ hẩn nở hoa rồi, phỏng chừng cái mông ngươi cũng phải nở hoa.”

Sắc mặt tiểu đạo sĩ đen sì: “ Ngươi nói cái gì!”

Hoa hướng dương tinh đậm đậm lá cây Quân Tử Lan: “ Hẩn cũng là yêu, bất quá đạo hạnh còn thấp không hóa thành hình người, yêu lực cũng yếu ớt, cho nên ngươi mới không cảm giác được.”

Tiểu đạo sĩ sốt ruột: “Vậy làm sao bây giờ?”

Hoa hướng dương tinh suy nghĩ một chút: “Cây cỏ tu hành không dễ, ngoại trừ quá đáng thương, ta đây có biện pháp hòa hảo.”

P12:

Ngày thứ hai, bên trong phòng ngủ đại đạo sĩ nhiều hơn một cây Quân Tử Lan.

Đại đạo sĩ lẩm bẩm cởi quần áo: “Khí trời oi bức, đi tắm rửa thôi.”

Quân Tử Lan: (*° °*)

Đại đạo sĩ: “ Chắc, sao ta luôn có cảm giác có người nhìn ta.”

Quân Tử Lan: (* / *)

Đại đạo sĩ tiếp tục thoát y: “Thôi, nhất định là mấy ngày nay mệt mỏi quá.”

Quân Tử Lan: o(*///// /////*)o

4. Chương 4

P13:

Khí trời ngày hè oi bức, ban đêm tiểu đạo sĩ nằm ở trên giường trần trọc trở mình, nóng đến mức không ngủ được, phía sau còn có một thân thể nóng hầm hập cổ tình sát bên mình.

Tiểu đạo sĩ oán giận: “Chậu hoa còn trống người không đi vào, mỗi ngày cùng ta chen một cái giường là cái gì a?”

Hoa hướng dương tinh: “Ngươi ngại nóng?”

Tiểu đạo sĩ: “ Đúng thế, trời nóng a.”

Tiếng nói vừa dứt, tiểu đạo sĩ cũng cảm giác thân thể dán vào mình đột nhiên lạnh lạnh hơn, hoa hướng dương tinh nói: “Ta vốn là nguồn lạnh, vì muốn giống người hơn nên mới học làm nóng như ngươi à.”

Tiểu đạo sĩ thoải mái chui vào trong lồng ngực hoa hướng dương tinh: “ Sao ngươi không nói sớm a, hại ta nóng mấy ngày trời.”

Hoa hướng dương tinh vui rạo rức ôm tiểu đạo sĩ vào trong ngực, nói: “Ta biết, ngươi cái này gọi là yêu thương nhưng nhớ, nói rõ ngươi thương ta?”

Tiểu đạo sĩ vội la lên: “Ta không có, ta chính là hưởng thụ một chút mát mẻ.”

Hoa hướng dương tinh tiếp tục khờ dại đùa giỡn lưu manh: “Ngươi tránh xa ta, ta chỉ muốn làm với ngươi mấy việc trong sách viết.”

Tiểu đạo sĩ khấn trương hướng bên cạnh cọ cọ, nói: “Không được.”

Hoa hướng dương tinh vô tội nói: “Ta còn chưa nói là quyển sách kia viết chuyện gì.”

Tiểu đạo sĩ: “Đây còn phải nói? Ngươi ngoại trừ đông cung đồ còn có thể nhìn cái gì?”

Hoa hướng dương tình quái nói: “Sách đều là như vậy?”

Tiểu đạo sĩ đứng dậy muốn bước xuống: “Đương nhiên là không phải, ta lấy bản (Đạo đức kinh) cho người xem.”

Con mắt Hoa hướng dương tình hơi chuyển động, lời tiểu đạo sĩ trở lại: “Ta không nhìn.”

Tiểu đạo sĩ vùng vẫy một hồi, rất không cốt khí lùi về trong lồng ngực hoa hướng dương tình, hưởng thụ mát mẻ mà mùa hạ khó được, thích ý ngủ.

P14:

Tiểu đạo sĩ ở trong sân quét dọn, sư muội đột nhiên nhảy nhót chạy vào, trong tay ôm một bó hoa bách hợp lớn, dưới ánh mặt trời tươi đẹp xán lạn như một áng mây ngũ sắc.

Tiểu đạo sĩ thấy hoa liền yêu thích, cười nói: “Sư muội đi trên núi hái hoa à?”

Sư muội rút ra mấy đóa đưa cho tiểu đạo sĩ, nhẹ nhàng mà nói rằng: “Muội biết sư huynh yêu hoa, cố ý đưa tới, cắm vào bình nước còn có thể xem hai ngày.”

Tiểu đạo sĩ tiếp nhận, vui vẻ ngửi một cái, ngày hè là thời gian bách hợp nở rộ nhiều nhất, hương hoa thấm lòng người, lúc này hướng dương tình đột nhiên oán khí ngút trời xông ra, đen mặt, thật mất hứng nói: “Người cứ như vậy đem hoa khác vào nhà mà không kiêng nể gì cả?”

Tiểu đạo sĩ lúng túng: “... Đây là hoa bình thường, cũng không phải hoa yêu.”

Hoa hướng dương tình tức giận: “Hơn nữa còn không để yên, dán gần vào như vậy.”

Tiểu đạo sĩ bắt đắc dĩ buông hoa xuống: “Hoa có mùi thơm, người yêu thích tự nhiên sẽ ngửi, đây là một chuyện bình thường không thể bình thường hơn được, nhìn người nói...”

Hoa hướng dương tình trợn mắt há hốc mồm: “Người cảm giác nhìn chằm chằm rồi lại ngửi cái gì kia của nhân gia là rất bình thường?”

Sắc mặt tiểu đạo sĩ khá là hoang mang: “Cái gì nha?”

Hoa hướng dương tình chỉ chỉ dưới thân mình: “Người có biết hoa là bộ vị nào của chúng ta không?”

Tiểu đạo sĩ suy nghĩ một chút, lập tức đen mặt lại đem bách hợp kín đáo đưa cho hoa hướng dương tình: “Ta không cần nữa.”

Hoa hướng dương tình một mặt mong đợi: “Người chờ một chút, nếu người cảm thấy rất bình thường, có muốn thử của ta một chút không...”

Tiểu đạo sĩ bưng lỗ tai lao ra: “Ta không muốn a a a a!”

P15:

Xưa nay đại đạo sĩ không nuôi hoa bao giờ, lại không hiểu sao rất dễ bụng cây Quân Tử Lan, còn thật nghiêm túc chăm sóc nó, sau một thời gian ngắn Quân Tử Lan mọc ra nụ hoa nho nhỏ, hình như sắp nở hoa rồi.

Đại đạo sĩ trước cầm một quyển sách trên bàn án lên đọc, bộ dáng nghiêm túc rất là anh tuấn.

Quân Tử Lan: (*/*)

Đại đạo sĩ giống như có cảm ứng đột nhiên ngẩng đầu tập trung nhìn Quân Tử Lan: “Ồ? Kỳ quái.”

Quân Tử Lan: (-_-)|||

Đại đạo sĩ kề sát vào, đưa tay nhẹ nhàng khều nụ hoa nhỏ của Quân Tử Lan một cái, bưng bình đại ngộ: “Hóa ra là nở hoa rồi à.”

Quân Tử Lan: o(*//// //*)o

Đại đạo sĩ xem nụ hoa nhỏ đáng yêu kia, lại nhẹ nhàng khều khều, cười nói: “Thật nhỏ.”

Quân Tử Lan: (° °)

Giọng nói của đại đạo sĩ thật ôn nhu lắm lắm nói: “Nhanh nở hoa đi.”

Quân Tử Lan: (^ ^)

P16:

Lúc này tiểu đạo sĩ ở trong rừng luyện kiếm, hoa hướng dương tinh tìm khối đá lớn bò lên trên mặt tảng nắng, tiểu đạo sĩ luyện đến một nửa, trong lúc vô tình liếc thấy bộ dáng hẩn ngồi ở trên tảng đá. Trong rừng gió mát liêu liêu, thổi bay vài sợi tóc dài màu mực, làm cho khuôn mặt tuấn mỹ kia càng thêm trắng nõn như ngọc, tiểu đạo sĩ như đang mộng du nhìn hẩn đến gần vài bước, trái tim tựa đang nhảy loạn vì bồn chồn.

Hoa hướng dương tinh chợt nghiêng đầu qua: “ Làm sao vậy?”

Mặt tiểu đạo sĩ đỏ lên, phục hồi tinh thần lại: “ Không, không có chuyện gì, có chút mệt mỏi.”

Hoa hướng dương tinh vỗ vỗ cái đùi lớn: “ Ta đây mệt mỏi, đến nằm một chút.”

Tiểu đạo sĩ gật gật đầu, nhảy đến trên tảng đá, thật cẩn thận gối đầu lên trên đùi hoa hướng dương tinh nhắm mắt lại.

Hoa hướng dương tinh dùng tay áo lau đi mồ hôi trên trán tiểu đạo sĩ, nói: “ Khi rừng lê này nở hoa nhất định sẽ rất đẹp.”

Tiểu đạo sĩ do dự một chút, nghĩ thầm hoa hướng dương tinh không thích nhất là mình nói hoa khác đẹp, vì vậy nhàn nhạt nói: “ Hoàn thành đi.”

Hoa hướng dương tinh nở nụ cười: “ Người có phải là sợ ta ghen?”

Tiểu đạo sĩ không được tự nhiên ừ một tiếng.

Hoa hướng dương tinh vỗ tay kêu cái bốp, nói: “ Ta không ghen, người cao hứng là tốt rồi, người nhìn nhìn phép thuật mới của ta.”

Tiểu đạo sĩ gối lên trên đùi hẩn, gương mặt nhìn.

Đã sớm qua thời kỳ hoa lê nở nhờ yêu khí ảnh hưởng chậm rãi mọc ra nụ hoa, dần dần mở ra. Ngàn cây vạn cây hoa lê chứa đựng thuần trắng tại cuối hè đầu thu, nước nhiễm một mảnh yên tĩnh, từng áng mây trôi lững lờ. Một trận thanh phong phất qua, hoa lê thoáng chốc xơ xác, giống như một tràng mưa rào không hề có điềm báo trước, lách tách điểm điểm, ở trong rừng lát thành vô số điểm nhằng nhịt khắp nơi, con đường như phủ tuyết.

Tiểu đạo sĩ nhảy đến ngồi xuống, tham lam xem khắp mọi nơi,thật giống nếu nhìn thiếu chỗ nào cũng đều tiếc nuối.

Hoa hướng dương tinh chậm rãi xoay người, oán giận nói: “ Tiêu hao thật nhiều yêu lực, mệt mỏi quá.”

Tiểu đạo sĩ nhìn đến mê mẩn: “ Ừm.”

Hoa hướng dương tinh: “ Hoa lê thật xinh đẹp.”

Tiểu đạo sĩ: “ Ừm!”

Hoa hướng dương tinh: “ Ta nghỉ một chút, qua mấy ngày lại biến cho người xem.”

Tiểu đạo sĩ: “ Ừm!”

Hoa hướng dương tinh: “ Ánh mặt trời cũng thật là thoải mái.”

Tiểu đạo sĩ: “ Ừm!”

Hoa hướng dương tinh: “ Hôn ta một chút.”

Tiểu đạo sĩ: “ ỪmA?”

Hoa hướng dương tình cười cong mắt: “ Người đáp ứng rồi.”

Tiểu đạo sĩ khấn trương nháy mắt mấy cái: “ Người nói nhanh như vậy, ta không kịp phản ứng...”

Hoa hướng dương tình không đồng ý: “ Không cho quyết nợ, nhân loại các người có câu nói nói thế nào, lừa người là tiểu cầu!”

Tiểu đạo sĩ bật cười: “ Câu nói này không phải dùng như thế.”

Hoa hướng dương tình tiến đến bên cạnh tiểu đạo sĩ: “ Ta không quan tâm, người hôn ta!”

Tiểu đạo sĩ ngượng ngùng mím mím môi, đột nhiên thật nhanh ngay trên mặt hấn dán một chút, sau đó vội vàng nhảy xuống khỏi tảng đá lớn chạy nhanh như một con thỏ.

Hoa hướng dương tình sờ sờ nơi vừa mới bị hôn qua, cười nhặt lên vội kiểm bị tiểu đạo sĩ đánh rơi trong lúc hoảng hốt, đuổi theo theo hướng hấn chạy đi.

5. Chương 5

P17:

Tự lần trước từ rừng hoa lê trở về, cả ngày tiểu đạo sĩ đều hôn vía lên mây, đợi đến trời vừa tối liền lệnh cường chế hoa hướng dương tình biến thành hoa ở trong chậu cây, hoa hướng dương tình thở phì phò kháng nghị, mỗi lần hỏi tại sao thì tiểu đạo sĩ chỉ cúi đầu không nói lời nào, hoa hướng dương tình tức giận đến nỗi mỗi ngày ở trong chậu hoa lắc đầu.

Hoa hướng dương tình ở trong chậu hoa nhàm chán xoa nắn lá cây của mình: “ Người nói thật đi, có phải là người có chút yêu thích ta?”

Tiểu đạo sĩ nằm ở trên giường đưa lưng về phía hấn, thấp giọng lầm bầm: “ Đương nhiên không phải, nói hươu nói vượn!”

Hoa hướng dương tình phun ra một khẩu hạt dưa: “ Phi, ta nói vậy? Vậy người nói một chút tại sao người không cho ta biến hình người? Nhất định là ta quá đẹp đẽ, người sợ người yêu ta, yêu không thể tự thoát ra được.”

Tiểu đạo sĩ dùng chăn che đầu: “ Ta mới không có!”

Ngày hôm đó làm xong bài buổi sáng, đại đạo sĩ kéo tiểu đạo sĩ hỏi: “ Sư đệ, đệ còn nhớ chậu Quân Tử Lan đệ đưa huynh không?”

Tiểu đạo sĩ run run một cái, nghĩ thầm hấn là biến thành người, vì vậy thấp thỏm bất an đáp: “ Nhớ ... Làm sao vậy?”

Đại đạo sĩ mặt lộ vẻ khuôn mặt u sầu: “ Nó đã sớm mọc ra nụ hoa, thế nhưng nhiều ngày trôi qua như vậy mà vẫn không nở hoa, cũng chỉ là càng dài càng lớn, huynh sợ có phải là huynh chăm sóc không đúng chỗ nào không, cho nên muốn hỏi đệ một chút.”

Tiểu đạo sĩ thở phào một cái, nói: “ Đệ nhớ tới trong phòng đệ có quyển sách đề cập đến chuyện này, sư huynh trở lại lấy với đệ... Ách, mà thôi, để lúc rảnh rồi đệ đem qua cho huynh đi.”

Đại đạo sĩ: “ Huynh đi lấy với đệ đi.”

Tiểu đạo sĩ vội nói: “ Không được.”

Đại đạo sĩ hí hóp mắt lại: “ Sư đệ sợ cái gì?”

Tiểu đạo sĩ mặt hốt hoảng: “ Không sợ, không sợ.”

Đại đạo sĩ: “ Vậy huynh đi lấy.”

Tiểu đạo sĩ: “ Không được.”

Đại đạo sĩ cau mày: “Huynh còn phải đi xem một chút, đệ nhất định là giấu cái đồ vật gì trái với môn quy ở trong phòng.”

Tiểu đạo sĩ không thể làm gì khác hơn là ủ rũ cúi đầu dẫn sư huynh trở về phòng, tâm lý may mắn nghĩ không biết chừng hoa hướng dương tinh đang đang hoàng ngồi trong chậu hoa à.

Nhưng mà vừa mở cửa viện, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Đại đạo sĩ trợn mắt há hốc mồm nhìn lỏa nam ở giữa sân quang minh chính đại phơi điều tắm nắng, nửa ngày mới hoàn hồn: “ Có yêu khí... Đây là yêu quái a!”

Hoa hướng dương tinh còn nhiệt tình hướng hắc hủi thăm một chút, gió thổi JJ trúng đụng trúng. (_ _ _
///)

Tiểu đạo sĩ không đành lòng nhìn thẳng mà che mặt: “ ...”

Đại đạo sĩ quát mắng: “ Sư đệ đệ thật là to gan!”

Tiểu đạo sĩ vẻ mặt cầu xin: “ Sư huynh huynh hãy nghe đệ nói...”

Đại đạo sĩ hết sức phối hợp: “ Không nghe! Đệ cứ nhiên nuôi yêu quái, thực sự là hảo tiền đồ!”

Tiểu đạo sĩ nhỏ giọng giải thích: “ Hắc chỉ tắm nắng uống nước, không hút tinh khí người, hắc là yêu quái tốt ...”

Đại đạo sĩ rút ra bội kiếm: “ Nhiều lời vô ích, sao có yêu quái tốt? Huynh đây phải trừ khử hắc!”

Hoa hướng dương tinh nhường mày, tựa hồ không sợ sệt tạo nào, chỉ đưa mắt chuyển tới trên người tiểu đạo sĩ, như là muốn nhìn xem cậu có phản ứng gì.

Tiểu đạo sĩ chạy đến trước hoa hướng dương tinh, đưa tay ngăn hắc ở sau lưng, quát cường nói: “ Hắc tốt.”

Đại đạo sĩ tức đến giậm chân: “ Sư đệ đệ điên rồi sao! Nếu để cho sư phụ nhìn thấy người sẽ đánh chết đệ mất!”

Tiểu đạo sĩ ngây thơ nói: “ Đệ không cho sư phụ xem!”

Hoa hướng dương tinh: “ ... Phốc...”

Đại đạo sĩ: “”

Tiểu đạo sĩ túm túm góc áo đại đạo sĩ lấy lòng: “ Sư huynh, huynh làm như không nhìn thấy có được không? Đệ bảo đảm hắc sẽ không hại người.”

Đại đạo sĩ thu rồi bội kiếm, sắc mặt âm trầm: “ Không được! Nể tình đệ là sư đệ huynh, huynh cho người một biện pháp tự mình giải quyết, một là đuổi đi hai là diệt trừ huynh không quản, nói chung không cho giữ ở bên người, ba ngày sau huynh sẽ trở lại, nếu như hắc vẫn còn ở nơi này, đừng trách sư huynh vô tình.”

Dứt lời, đại đạo sĩ phát ống tay áo rời đi.

Hoa hướng dương tinh vòng tới trước mặt tiểu đạo sĩ dè dặt ôm lấy hắc: “ Người định đuổi ta đi sao?”

Tiểu đạo sĩ lập tức lắc đầu, vừa lắc đầu vừa rơi nước mắt.

Hoa hướng dương tinh lấy ngón tay lau nước mắt cho tiểu đạo sĩ: “ Còn nói không thích ta, ngoan ngoan sinh hoa hướng dương nhỏ cho ta.”

Tiểu đạo sĩ đáng thương hút hút nước mũi: “ Ta thật sự không sinh được.”

Hoa hướng dương tinh hôn nhẹ hắc: “ Ừ, vậy thì không sinh, đừng khóc.”

Tiểu đạo sĩ oan ức: “Người có thể trước mặc quần áo vào sao? Chúng ta sinh lý tử biệt, người để trần cái rắm.”

Hoa hướng dương tinh cau mày, nhéo mắt tiểu đạo sĩ một cái, nói: “Ly biệt cái gì, cùng lắm người đi với ta.”

Tiểu đạo sĩ miễn cưỡng lộ ra cái nụ cười: “ Cùng người đồng thời ở bên trong ruộng hoa đứng tầm nắng à.”

Hoa hướng dương tinh cũng cười: “Sao lại thế được, người muốn đi đâu liền đi đó.”

Tiểu đạo sĩ hấp hấp cái mũi, bình tĩnh lại: “Ngày mai lại đi van cầu sư huynh, từ nhỏ ta đã lớn lên ở đây, nói đi là đi ta không nỡ.”

Hoa hướng dương tinh gật gật đầu, bắt đầu mặc quần áo.

(Tác giả có lời muốn nói: sẽ không ngược... Sư huynh lập tức sẽ shhhh...)

P18:

Ban đêm, đại đạo sĩ trở về phòng mà tâm sự nặng nề.

Tiểu sư đệ luôn luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện cư nhiên làm ra việc đại nghịch bất đạo như vậy, sư huynh này cả ngày tâm tình đều không tốt, thời điểm tưới nước cho Quân Tử Lan còn thở phì phò lắm lắm bầu: “ Thực sự là tức chết ta rồi! Kỳ quái!”

Quân Tử Lan: Σ(° °|||)?

Đại đạo sĩ giật mình một chút, sờ sờ lá cây Quân Tử Lan, tiếp tục lẩm bẩm: “ Sao còn chưa nở hoa chứ?”

Quân Tử Lan: (° °)!

Đại đạo sĩ tưới cây xong liền gột rửa đi ngủ, Quân Tử Lan tự cho là bị răn dạy lo lắng bắt đầu nở hoa, nỗ lực sinh trưởng cánh hoa hồng rực rỡ như ánh nắng chiều, nơi nhụy hoa nhàn nhạt vàng nhạt, yêu khí trong đêm tối cũng có ánh sáng ấm áp nhu hòa bao phủ Quân Tử Lan, tia sáng này theo yêu khí biến hóa càng ngày càng mạnh, đợi đến thời điểm trong phòng quay về vắng lặng, chậu hoa bông hoa đã không thấy, thay vào đó là một thiếu niên đẹp đẽ mảnh khảnh, thân thể trần truồng đứng ở bên giường, một đầu tóc dài hồng cam chấm đất, giống như một ngọn lửa di động.

Đại đạo sĩ ở trong mộng bất an trở mình, Quân Tử Lan hóa thân thiếu niên nhìn nhìn đại đạo sĩ một chút, trên mặt lộ ra một nụ cười nghịch ngợm, lập tức xóc lên ổ chăn đại đạo sĩ chui vào.

Đại đạo sĩ bị thức tỉnh, vừa mở mắt liền thấy nằm bên người là một mỹ thiếu niên trơn bóng, đại đạo sĩ lắp bắp kinh hãi, co tay một cái không cẩn thận mò tới nơi nào đó của đối phương, sờ đến nơi nhẵn nhụi mềm mại, mặt đại đạo sĩ đỏ lên, cố gắng tự trấn định quát hỏi: “

Người là ai?”

Quân Tử Lan chớp chớp đôi mắt to, một mặt mong đợi giang hai cánh tay nhìn hắn, thật giống như là muốn ôm một cái: (*° °*)

Đại đạo sĩ lúc này mới ý thức được thiếu niên tóc đỏ trước mắt là yêu quái, không biết sao hắn nhớ tới đầu tiên chính là tiểu sư đệ đưa tới hoa, quay đầu nhìn lại chậu hoa đã trống rỗng rồi, đại đạo sĩ chất vấn: “ Người là Quân Tử Lan kia hoá yêu quái?”

Quân Tử Lan dùng sức mà gật gật đầu, vui vẻ đến không được: (*> <*)

Đại đạo sĩ mặt trầm xuống, với lấy bội kiếm bên gối, rút kiếm ra khỏi vỏ nhắm thẳng vào thiếu niên.

Quân Tử Lan sợ đến thân thể run lên, nụ cười trên mặt cứng lại rồi: (° °‘)

Mũi kiếm áp sát vào trong lòng thiếu niên, rõ ràng hướng phía trước nhẹ nhàng đẩy một cái là có thể tước cái mệnh này của tiểu yêu quái sơ sinh, có thể đại đạo sĩ chần chờ chốc lát, có lẽ là thiếu niên bậm môi cố nén nước mắt thoát nhìn thật vô hại, đại đạo sĩ phát hiện mình có chút không xuống tay được.

Quân Tử Lan khiếp sợ lại khổ sở mà nhìn hắn: (‘)

Mũi kiếm vô lực rũ xuống, đại đạo sĩ đỡ cái trán chỉ tay ra cửa, thấp giọng nói: “ Người đi đi ta không thể giết người.

Quân Tử Lan thất hồn lạc phách ngã ngồi xuống đất, đứng ở bên cạnh bàn chỉ chỉ chậu hoa, vừa chỉ chỉ chính mình.

Đại đạo sĩ minh bạch ý tứ của hắn: “ Người đem đi đi, đất nơi này vốn là lấy cho người...”

Quân Tử Lan dè dặt nâng chậu hoa lên, nước mắt giọt lớn giọt nhỏ chảy xuống: (q q.)

Đại đạo sĩ yên lặng nhìn hắn, có lẽ là mấy ngày nay làm vườn quá nghiêm túc, đột nhiên nhớ ra vừa kéo nói: “ Mặt trời quá mạnh mẽ người không chịu được, buổi trưa không được ra tắm nắng.”

Quân Tử Lan gật gật đầu, nỗ lực làm một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

Đại đạo sĩ có chút muốn cười, thời điểm mở miệng lại phát hiện tiếng nói mình hơi run: “ Đừng để cho sâu cắn người, tìm cái địa phương có thể che gió che mưa, uống nhiều nước... Cũng đừng uống quá nhiều...”

Quân Tử Lan lắc lắc đầu ôm chậu hoa chạy ra bên ngoài, không đi ra ngoài được hai bước liền bị bộ tóc dài của chính mình ngáng chân té lộn mào một cái, chậu hoa trong tay vỡ nát một đồng, Quân Tử Lan khịt khịt, đột nhiên gào khóc lên:.. °°°()°°°.

Đại đạo sĩ cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa, vội vàng chạy tới ôm lấy hắn, tay chân luống cuống nói: “ Đừng khóc, người... Đừng khóc.”

Quân Tử Lan đem cằm đặt ở trên bả vai đại đạo sĩ cà cà, phát ra tiếng rì rầm như con chó nhỏ đang ầm ức: (T ^ T)

Tâm can đại đạo sĩ run rẩy: “ Xong đời, ta xong đời rồi.”

Quân Tử Lan:

Đại đạo sĩ giơ tay nhu nhu tóc của Quân Tử Lan: “ Ta không đuổi người đi nữa, đừng buồn nữa.”

P19:

Đại đạo sĩ tìm quần áo cho Quân Tử Lan mặc, sau đó lấy ra một cái chăn phủ ở trên giường: “ Giường nhỏ một chút, trước tiên chịu khó nằm chung đi.”

Quân Tử Lan vô cùng phấn chấn nhảy lên trên giường, kết quả liền đập một phát lên tóc, đầu gối đập vào mép giường()

Đại đạo sĩ bận bịu đem người ôm đến trên giường, lại xoa xoa đầu gối thổi thổi thổi khí, đau lòng nói: “ Cẩn thận một chút, thật vất vả mới nuôi người lớn được như vậy.”

Quân Tử Lan mặt đỏ hồng: (// //)

Đại đạo sĩ ho nhẹ một tiếng đắp chăn lên: “Muộn rồi, nghỉ ngơi trước, ngày mai ta cắt tóc cho người, lại đi mua mấy bộ quần áo nữa.”

Vừa dứt lời, đại đạo sĩ cũng cảm giác được một cái đồ vật ấm áp mềm mại chui vào trong lồng ngực của mình, vén chăn lên nhìn Quân Tử Lan không biết thời điểm nào đã cởi quần áo chui vào ổ chăn đại đạo sĩ.

Đại đạo sĩ hoảng loạn không biết nên đặt tay chân vào đâu, vội hỏi: “ Người đừng nháo, người ở trong chăn mặc quần áo vào.”

Nhưng mà Quân Tử Lan không chỉ có không nghe lời còn được voi đòi tiên mà duỗi tay nắm chặt cái gì kia của đại đạo sĩ kia: o(*///// ///*)o

Đại đạo sĩ nhất thời dâng lên một trận nhiệt huyết, hắn vội vàng bắt lấy tay Quân Tử Lan mặt mày chính khí nói: “ Không được, không thể như vậy, chúng ta trước tiên tách ra một khoảng thời gian đã...”

Kết quả Quân Tử Lan liền thuận thế lôi kéo tay đại đạo sĩ đặt lên cái gì kia của chính mình, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp đỏ đến mức có thể luộc chín trứng gà: (*/*)

Đại đạo sĩ trầm mặc chốc lát: “... Lớn như vậy.”

Quân Tử Lan cuống gật đầu, vẻ mặt kiêu ngạo tự hào: (# #)

Hai người vẫn duy trì tư thế nắm gậy kia của đối phương đợi một hồi, đại đạo sĩ nuốt một ngụm nước bọt, bắt đầu đọc tự, nỗ lực để bản thân tỉnh táo lại: “Đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh...”

Quân Tử Lan chớp mắt chớp mắt mắt to, hoạt bát mà nhào lên người đại đạo sĩ: (*° °*)

Đại đạo sĩ hoàn toàn không được, thấp giọng nói: “ Người... Người không đi xuống ta sẽ làm chuyện xấu.”

Quân Tử Lan tò mò hôn đôi môi đại đạo sĩ một cái, sau đó ngượng ngùng che mặt: (^)

Đại đạo sĩ không thể nhìn được nữa, vươn mình một cái đè Quân Tử Lan ở dưới thân.

P20:

Vì vậy ngày thứ hai khi tiểu đạo sĩ vận mười hai vận phần dừng khí đi cầu xin sư huynh thì đại đạo sĩ đang ở trong sân cắt tóc cho Quân Tử Lan, giọng nói ôn nhu đến mức có thể vắt ra mật: “ Ngoan ngoan đừng lộn xộn, cẩn thận cây kéo đụng vào người.”

Quân Tử Lan: (3)

~Đại đạo sĩ: “ Được được được, trước tiên hôn một cái.”

Tiểu đạo sĩ nhất thời hoài nghi có phải mình là bị mù rồi không?

Ngày hôm qua còn chính nghĩa từ nghiêm mà tỏ vẻ yêu quái không có gì tốt, ngày hôm nay liền cùng yêu quái hôn đến hôn đi.

Đại đạo sĩ một ngẩng đầu nhìn thấy tiểu đạo sĩ thần sắc phức tạp mà đứng ở cửa, nhất thời mặt ngượng đến đỏ bừng: “ Khụ, sư đệ.”

Tiểu đạo sĩ: “ Sư huynh, chuyện này huynh...”

Đại đạo sĩ vung vung tay: “ Chúng ta cắt tóc một chút không nhìn được sao?

Tiểu đạo sĩ: “Còn sư phụ ... nếu lão nhân gia người phát hiện...”

Đại đạo sĩ vỗ ngực vang ầm ầm: “Huynh gánh, đệ chớ nói lung tung là được.”

Tiểu đạo sĩ ồ một tiếng, giống nằm mơ mà đi trở về.

Thế giới thật kì diệu.

(Tác giả có lời muốn nói: hạ chương kết thúc __(: ”)__ JJ biểu hiện thật nhiều vẻ mặt quả thực ảnh hưởng từ Quân Tử Lan...)

6. Chương 6

P21:

Nếu quyết định để cho Quân Tử Lan lưu lại, đại đạo sĩ bắt đầu dạy hắn nói chuyện. Tuy rằng trên mặt Quân Tử Lan biểu tình phong phú đến nỗi cho dù không nói lời nào cũng có thể hiểu rõ ràng gần hết ý tứ của hắn, bất quá vẫn luôn có đôi lúc không có cách nào diễn đạt.

Đại đạo sĩ chỉ vào các loại đồ vật, kiên nhẫn dạy Quân Tử Lan như dạy đứa nhỏ: “ Cái này gọi bút lông.”

Quân Tử Lan mạnh mẽ gật đầu, mồm miệng không rõ mà nghiêm túc lặp lại: “ Bút lông.” (o> <)

Đại đạo sĩ: “ Cái này gọi sách.”

Quân Tử Lan: “ Sách.” (o> <)

Đại đạo sĩ: “ Cái kia gọi nghiên mực.”

Quân Tử Lan: “ Nghiên mực.” (o> <)

Đại đạo sĩ trên mặt nổi lên một tia khả nghi đồ ửng, chỉ chỉ chính mình nói: “ Khục... Ta là tướng công.”

Quân Tử Lan trợn to hai mắt, đỏ mặt nhìn đại đạo sĩ không nói lời nào: o(*//// //\\/*)o

Đại đạo sĩ xoa bóp khuôn mặt hần: “ Ngoan, gọi.”

Quân Tử Lan bùm mặt: “ Tướng công.” (//\\//\\//\\//c)

Đại đạo sĩ bị manh đến cơ hồ khoái khóc lên: “ Đến, tướng công ôm.”

Quân Tử Lan vui sướng nhào vào trong lồng ngực của hần: “ Tướng công! “ o()o

Đại đạo sĩ nhất thời cảm giác chết cũng đáng: “ Ngoan!”

Quân Tử Lan thấy hần cao hứng làm cho nhóc càng mừng hơn: “ Tướng công tướng công! “ ()

Đại đạo sĩ lệ rơi đầy mặt: “ Tốt tốt tốt! Tốt tốt tốt!”

Quân Tử Lan ở trên người đại đạo sĩ phải cọ một cái trái cọ một cái: “ Tướng công! Tướng công! Tướng công! “ ~(~o)~o o~(_ _o~)

~Đại đạo sĩ lau máu mũi, hạnh phúc cơ hồ ngất đi:...

P22:

Hôm nay tiểu đạo sĩ vừa đọc sách vừa cắn hạt dưa, chính là ăn đến cao hứng, hoa hướng dương tinh mặt giận dữ xuất hiện, nắm lên hạt dưa còn dư lại ném xuống đất, tức giận nói: “ Người lỗ mãng!”

Tiểu đạo sĩ đầu óc mơ hồ, âm ức nói: “Người làm gì đột nhiên nói ta? Ta làm sao vậy?”

Hoa hướng dương tinh chỉ chỉ hạt dưa trên đất: “ Người biết đây là hạt dưa của người nào không mà ăn bậy?”

Tiểu đạo sĩ cũng là chịu phục: “ Không phải chỉ là hạt dưa sao, người cũng quá ghen tị.”

Hoa hướng dương tinh trừng tiểu đạo sĩ một chút, đột nhiên quỷ bí mà nở nụ cười: “Vậy hạt dưa của ta người có ăn không?”

Tiểu đạo sĩ một mặt mê man, mơ mơ hồ hồ mà đáp: “ Cùng loại hạt dưa khác có cái gì không giống nhau sao?”

Hoa hướng dương tinh: “ Không phải không giống nhau.”

Tiểu đạo sĩ: “ Vậy thì có cái gì không ăn được?”

Hoa hướng dương tinh cười hì hì, xoay tay một cái nắm chặt, biến ra một cái hạt dưa đặt lên bàn: “ Vậy người ăn của ta, người ăn ta liền không tức giận.”

Tuy rằng cảm thấy được có chút quái quái, bất quá tiểu đạo sĩ vẫn là cầm lấy một hạt ăn, chép miệng một cái nói: “ Chính là hạt dưa phổ thông a.”

Hoa hướng dương tinh cười híp mắt: “ Đúng đấy, ăn nhiều một chút.”

Vì vậy tiểu đạo sĩ tiếp tục vừa nhìn sách vừa ăn hạt dưa, ăn xong một cái hoa hướng dương tinh liền biến một cái mới, ăn đến giữa trưa, tiểu đạo sĩ lại đưa tay, hoa hướng dương tinh buông tay: “ Không có không có, mệt chết ta, ta muốn tinh tấn nhân vong.”

Tiểu đạo sĩ khước miệng giật một cái: “Tinh...?”

Hoa hướng dương tinh cười nhẹ, ngón tay cầm lên một sợi tóc dài của tiểu đạo sĩ: “ Hạt giống nam nhân trồng ở trong bụng nữ nhân có thể mọc ra tiểu hài nhi, hạt dưa hoa hướng dương mà trồng ở bên trong có thể mọc ra tiểu hoa hướng dương, người nói hạt dưa là cái gì?

Tiểu đạo sĩ bùm một cái mà một chút đỏ mặt: “ Người... Người tại sao như vậy a? Gạt ta ăn người... cái kia.”

Hoa hướng dương tinh vô tội: “ Người thích ăn hạt dưa, có biện pháp gì, cũng không thể cho người ăn của người khác.”

Tiểu đạo sĩ dọn chồng sách, nổi giận nói: “ Ta không để ý tới người.”

Hoa hướng dương tinh đem người ôm vào trong ngực, hôn lên tóc tiểu đạo sĩ một cái, ôn nhu nói: “ Người không để ý tới ta thì ta để ý đến người.”

Tiểu đạo sĩ không hề có sức lực mà hừ một tiếng.

Hoa hướng dương tinh đột nhiên nói: “ Ta muốn mang người về thăm nhà một chút.”

Tiểu đạo sĩ kinh ngạc: “ Nhà người?”

Hoa hướng dương tinh nghiêm túc gật đầu: “ Chính là ruộng hoa kia.”

P23:

Theo gió cuộn cuộn cả ruộng hoa hướng dương rực rỡ xán lạn ánh hoàng kim, làm nổi bật trời quang xanh thẳm, một loại xinh đẹp động nhân tâm.

Hai người đứng ở bên trong ruộng hoa, tiểu đạo sĩ nhớ tới mình đêm hôm ấy đi ngang qua bị dọa đến bộ dáng hồn bay lên trời, không khỏi xúc động, vì vậy kéo tay lại hoa hướng dương tinh nói: “ Nếu như không phải người làm ta sợ buổi tối ngày hôm ấy, chúng ta cũng sẽ không quen biết nhau.”

Hoa hướng dương tinh rất tán thành, thâm tình chân thành nói: “ Dọa thêm lần nữa, kỷ niệm một chút.”

Tiểu đạo sĩ còn chưa kịp ngăn cản, hoa hướng dương tinh liền dùng một cái vỗ tay một cái bóp, lập tức cả ruộng hoa hoa hướng dương vèo vèo mà nghiêng đầu qua chỗ khác, thật giống hàng trăm hàng ngàn tiểu mặt tròn, tất cả đều hướng về tiểu đạo sĩ.

Tiểu đạo sĩ thở phào nhẹ nhõm: “Xem vào ban ngày rất tốt...”

Hoa hướng dương tinh một phong độ đại sơn vương, uy phong lẫm lẫm tuyên bố: “Đây là đại tẩu các người.”

Một trận gió nhẹ khinh đưa, các tiểu hoa hướng dương lay động, dường như gật đầu, tiểu đạo sĩ nhìn thú vị, nở nụ cười.

Hoa hướng dương tinh nháy mắt mấy cái, đối tiểu đạo sĩ nói: “ Chúng nó nói dung mạo người thật đẹp, cùng ta xứng đôi.”

Tiểu đạo sĩ đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “ Cảm ơn các người.”

Hoa hướng dương tinh nhu nhu tóc tiểu đạo sĩ, ở bên trong ruộng hoa đi tới đi lui, cùng nhóm tiểu hoa hướng dương kéo việc nhà đến: “ Ai người làm sao bị sâu cắn, ta giúp người lấy xuống... Cái kia ai người trưởng thành nên sinh tiểu hoa hướng dương... Cái gì? Ta đông dài? Lại nói ta nhờ người lên, hừ... Ta không cho người hù người, cẩn thận gia một cây đuốc đốt các người, có hiểu hay không?”

Tiểu đạo sĩ cùng hoa hướng dương tinh tại bên trong ruộng hoa vòng tới vòng lui, ngượng ngùng nói: “ Ta thật là đần, đều quên mất nơi này là nhà người, lâu như vậy không đã trở lại người nhất định rất nhớ nhà, sau đó rảnh rỗi chúng ta liền trở lại thăm một chút...”

Hoa hướng dương tinh nghe vậy chậm rãi triển khai một nụ cười, tiểu đạo sĩ nhìn hẩn, chỉ cảm thấy thời điểm hẩn cười đôi mắt cũng cùng ôn nhu mà sáng lên, như hai vì sao, tiếp cái trán liền rơi xuống một cái hôn yên lặng nhọt nhọt, âm thanh mỉm cười vang lên bên tai hẩn: “ Nơi nào có người, nơi đó chính là nhà.”

Hoa hướng dương tươi đẹp xán lạn trong gió thu se se lạnh lay động tới lui, chập trùng bất định, một mảnh cánh hoa vàng kim chói lọi theo gió phấp phới, rơi vào chóp mũi, hơi điểm nhẹ.

(Tác giả có lời muốn nói: liền kết thúc rồi QAQ)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-huong-duong-tinh-va-tieu-dao-si>